

မြမြစိမ်း

ဝိညာဉ်လောက၊ စိတ္တလောက
မိုးမြင့်သော ဘုံတော်

(၁)

မိုးသည် အမှောင်ကို ဆင်ကာ သဲကြီး မဲကြီး ရွာချနေ၏။

လေကြမ်းတိုက်၍ တံခါးရွက်များ တဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်သံ။

မိုးကြိုးပစ်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်ပျက်ဟန်များကို ထိတွေ့ခံစားနေရသူကလေး၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ကာ သွေးပျက်လှမတတ်ရှိနေ၏။

သူသည် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသော ဂွမ်းကပ်စောင်ကြီးကို တုန်ရင်နေသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဆွဲစုဆုပ်ကိုင်ထားမိနေ၏။

ပြူးကျယ် ဝိုင်းလည်နေသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် သူ၏ အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် သူ၏နားထဲသို့ အသံတခု တိုးညှင်းစွာ ဝင်လာ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသော် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ဖြန်းခနဲ ထလာ၏။

“မြနွယ် မြနွယ် ”

“အို . . . ငါ့ . . . ငါ့ကို ခေါ်နေသံဘဲ၊ ဒါ ငါ့နာမည်ပဲ”

“မြနွယ် သမီးကလေး ထ . . . ထ ”

“ဟင် . . . မေမေ . . . မေမေလား။ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါ မေမေ ငါ့ကိုခေါ်နေတာဘဲ”

နုထွေးသော သူ့မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု မ

လျော့မပြေသေးသော်လည်း သူသည် စောင်ကို ခွာကာ အိပ်ရာထဲမှ ထရပ်လိုက်သည်။

‘မြနွယ် . . . သမီး . . . တံခါးဖွင့်၊ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သမီး’

ခေါ်သံသည် လှိုင်းထသည်ကဲ့သို့ သူ၏နားထဲသို့ ဝင်ရောက် လာပြန်၏။

“ဒါ . . . ဒါ . . . အပြင်ဘက်က ခေါ်သံပဲ၊ သွားမယ် . . . သွားမယ်၊ ငါမေမေ့ကိုတွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

စိတ်ညှို့ခံရသူတဦးကဲ့သို့ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

တံခါးကိုလည်း သူဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင်လည်း တဦးတယောက်ကိုမျှ သူမတွေ့ရ။

သူတွေဝေ၍ ခြေလှမ်းများ တန့်နေမိစဉ် ခေါ်သံသည် ထပ်၍ပေါ်လာ၏။

“မြနွယ် . . . သမီးလေး လျှောက်ခဲ့ . . . ဆက်လျှောက်ခဲ့”

အသံ၏ဆွဲဆောင် ညှို့ငင်ရာနောက်သို့ သူသည် စက်တပ်ထားသော အရုပ်တရုပ်ကဲ့သို့ တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်၍ နေမိပေ၏။

သူပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းချည်တလှည့်၊ မှောင်ကာတလှည့် ဖြစ်နေ၏။

ကျဉ်းမြောင်း မဲမှောင်သော မင်းလမ်းများ၊ မြောက်မြားစွာသော အခန်းများ၊ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးများကို ဖြတ်ကျော်မိသည့်တိုင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်စုံတဦးကိုသော်မျှ မတွေ့မမြင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သို့နှင့် အပြင်ဘက်တွင် လင်းလက်နေသော လျှပ်ရောင်ကိုသော်မျှ မ
မြင်ရသော် မဲမှောင်နေသော နေရာတ်ခုဆီသို့ သူ ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်လာ၏။

သည်နေရာတွင်တော့ သူ့ခြေလှမ်းများသည် အလိုလိုရပ်တန့်သွား
ကြ၏။

လှုပ်ရှားနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ သူလိုက်ကြ
ည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ခေါ်သံက ထပ်၍ပေါ်လာ၏။

“ မြနွယ် . . . ဆက်လျှောက်လေ သမီး၊ အေး . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်
ပြီ၊ ရဲရဲသာ လျှောက်ခဲ့”

ဤတွင် လှေကားထစ်များကို စတင်၍ နင်းမိလာသည်။

စစဦးတွင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ
သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်ရီ မှုန်မွှား မြင်လာစေသော
အလင်းရောင်က ပေါ်ထွက်လာနေ၏။

ရှည်လျားသော လှေကားထစ်များကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ နင်းလာမိသ
ည့်နောက်တွင် လှေကား၏ နံရံတဖက်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်
ငယ်တခုကို တွေ့လာရပြန်သည်။

‘ မြနွယ် . . . လျှောက်ခဲ့ သမီး . . . လျှောက်ခဲ့၊ ရောက်တော့မယ် . . .
ရောက်တော့မယ် ’

အသံသည် ယခင်ကလို တိုးညှင်းခြင်းမရှိဘဲ ကျယ်လာသဖြင့် အသံ
ရှင်ကို တွေ့ရဖို့ နီးလာပြီဖြစ်သည်ကို သူနားလည်မိသည်။

ပို၍ အားတက်လာမိသည်။

ခြေလှမ်းသွက်လာမိသည်။

ဗြိတိန်ဆို သူ့ခြေဖဝါးနုနုကလေးသည် အေးတီ အေးစက်သော အရာ
တစ်ခုအပေါ်သို့ နင်းမိသွား၏။

“အလို . . .”

ငုံကြည့်လိုက်သည်။

မည်းနက်နက် စေးကပ်ကပ် မြေပြင်တံခွန်။

တွေ့ခဲ့ရတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ... ”

စိမ်း၍ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးတစ်စုံ သူ့ဘက်သို့ စူးစူးကြီးကြည့်နေ၏။

သူသည် လန့်၍ စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း မူးမွေ့လှမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ မြနွယ် . . . မြနွယ် . . . အို . . . သမီးရယ်၊ ဒါ ရွှေဝါလေ . . . ရွှေဝါပါ။ မေမေ့ အချစ်တော် ကြောင်ကလေး ရွှေဝါရယ်လေ”

သူသည် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ အားပေးလာသော အသံရှင်ကို ဖွေရှာလိုက်မိ၏။

ဘာမျှကို မတွေ့ရ။

အမှောင်တိဝက်၊ အလင်းရောင်သဲ့သဲ့တချို့ဖြစ်နေသော
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ တွေ့နေရ၏။

တွေဝေ စဉ်းစားနေရင်းက သံသယစိတ်များ ရှေ့ပြွမ်းဝင်လာကာ

ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထလာ၏။

“ မေမေ . . . မေမေ မေမေရယ် တွေ့ပါရစေတော့ ”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ တမ်းတလိုက်မိသည့်အဆုံးတွင် တံချိန်လုံး အမှောင်တွင်းမှနေ၍ သူ့အား စူးစူးကြီး ရပ်ကြည့်နေသော မျက်လုံးစိမ်းပိုင်ရှင်ကြီးသည် ရှေ့သို့ ဝုန်းကနဲ ခုန်ထွက်လာ၏။

“ အောင်မလေး . . . ”

နောက်ကြောင်းကို သူမကြည့်နိုင်တော့ပါ။ မေမေ့ကိုလည်း မြင်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ထိုနေရာမှ တချိုးတည်း လှည့်၍ ပြေးခဲ့မိ၏။

“ ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မပြေးနဲ့ ”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီး သူ့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာ၏။

ရှည်လျားသော လှေကားပေါ်သို့ သူသည် အားသွန်၍ ပြေးတက်နေ၏။

“ ဟေ့ . . . ဟေ့ ”

“ အောင်မလေး ”

တံနေရာ အရောက်တွင်တော့ သူသည် ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျသွား၏။

အလွန်အမင်း ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ မောပန်းစိတ်များက သူ့အားစိုးမိုးသွားသဖြင့် သူသည် သတိကင်းလွတ်သွားရှာတော့၏။

(၂)

“ မမစိမ်း . . . မမစိမ်း ”

ညင်သာသော လက်ကလေးများက သူ့ပခုံးကို ကိုင်၍ လှုပ်နှိုးနေသဖြင့် စိမ်းမြနွယ်သည် မျက်လုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ဤတွင် သူ့မျက်နှာကို စီးမိုးကြည့်နေသော ညီမလေး ဝေဝေဇင်၏ မျက်နှာနုငယ်ကလေးကို တွေ့ရ၏။

ဝေဝေဇင်၏ မျက်လုံးကလေးများက တိစုံတိရကို စိုးရိမ်နေကြောင်း အထင်းသားဖော်ပြ၍နေ၏။

“ မမစိမ်း . . . မမစိမ်း . . . အောင်မလေး မမစိမ်းရယ်။ ဝေဖြင့်လန့်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ”

“ ဟို . . . ဟို . . . မမစိမ်း . . . အိပ်မက် မက်ပြန်ပြီကွယ်၊ အို . . . ဒီအိပ်မက်ကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ဝေရယ် ”

စိမ်းမြနွယ်က ဝေဝေဇင်၏ လက်ကလေးများကို တအားဆုပ်ကိုင်ကာ အသံတုန်ကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အေးစက်နေသော စိမ်းမြနွယ်၏ လက်ကလေးများကို ထိတွေ့ရခြင်းအားဖြင့် စိမ်းမြနွယ်တယောက် အလွန်အမင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝေဝေဇင် နားလည်လိုက်မိ၏။

“ ရှေ့ ရှေ့ ရေသောက်လိုက်၊ မမစိမ်း သိပ်ကြောက်နေတယ်လား ဟင် ”

“ ကျေး . . . ကျေးဇူးပဲ ညီမရယ် ”

ဝေဝေဇင် ကမ်းလှမ်းလာသော ရေတဖန်ခွက်ကို စိမ်းမြနွယ်သည် တရှိန်တိုး မော့ချလိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် အေးမြသွားသည်။

“ အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်နော် ”

“ ဟုတ်တယ် ခုနက လေရော မိုးရော ကြမ်းနေတာ ”

ဝေဝေဇင်က ပြန်ဖြေ၏။

“ အေးကွယ် အိပ်မက်နွယ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ”

“ ဟင် . . . ဘာတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လဲ မမစိမ်း ”

“ မမစိမ်း အိပ်မက်မက်နေတာလဲ မိုးကြီးလေကြီးထဲမှာပဲ၊ လျှပ်စီး တွေလက်ပြီး မိုးကြိုးတွေ ပစ်နေလိုက်တာမှ အရမ်း ”

‘ အင်း . . . ပြောပါဦး၊ အဲဒီ မိုးကြီးလေကြီးထဲမှာ မမစိမ်းက ဘာလုပ် နေသတဲ့တုံး ’

ပြီးတို့တို့ကလေး မေးလာသော ညီမငယ်၏ မျက်နှာကို စိမ်းမြနွယ် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ မမစိမ်းလေ အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုက်သူစံ ဂေဟာကြီးပေါ်ရောက်နေ တာဝေ၊ မမစိမ်း အခန်းတခုထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း လေတွေမိုးတွေကျလာ တယ်၊ မမစိမ်း လန့်နိုးသွားတဲ့အခိုက်မှာ အပြင်ကနေ ခေါ်သံတခု ကြား ရတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူခေါ်တယ်လို့ ထင်သလဲဝေ ”

ဝေဝေဇင်က မခန့်မှန်းတတ်ကြောင်း ခေါင်းကလေး ရမ်းခါပြ
လိုက်၏။

“ မေမေရယ် ဝေ . . . မမစိမ်းရဲ့ မေမေမြနွယ်ရယ် ”

“ အိုး . . . တကယ် ”

“ တကယ်ပေါ့၊ မေမေ့အသံကိုမှတ်မိလို့ မမနွယ်အိပ်ရာကထပြီး
အသံလာတဲ့ဆီကို လိုက်ခဲ့မိတယ် ”

“ မမစိမ်း အိပ်မက်ထဲမှာ ဒေါ်လေးမြနွယ်ကို တွေ့ရပြန်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား ”

စိမ်းမြနွယ်က ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာရမ်းခါပြလိုက်သည်။

‘ မတွေ့ရပါဘူး ဝေရယ်၊ အသံရဲ့ ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်ခဲ့ရင်း
က မမနွယ်လေး ရှည်လျားတဲ့ လှေကားကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့
မြေတိုက်ခန်းကြီးထဲကိုသာ ရောက်ခဲ့ရတာပါ၊ အိုး . . . ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာကွယ် ’

“ အို . . . မမစိမ်းရယ် ခက်လိုက်တာ၊ မမစိမ်းကို ဒီလိုမဖြစ်နိုင်တာ
တွေကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မတွေးဖို့ ဒေါက်တာသိန်းခင်က ညွှန်ကြားထားတယ်
မဟုတ်လား၊ အိပ်မက်ကိုအိပ်မက်လို့ပဲ ပေါ့ပေါ့သဘောထားပြီး မက်ပြီး
တာနဲ့ မေ့ပစ်လိုက် မမစိမ်း၊ ကြည့်စမ်း ခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပဲရှိသေး
တယ်၊ ပြန်အိပ်ကြရအောင် ”

မြစိမ်းနွယ်သည် အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဘဲ ကြမ်းပြင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး
ကြည့်ကာနေ၏။

ဝေဝေဇင်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မောဟန်ဖြင့် သက်မကြီး ချ
လိုက်၏။

‘ဟင်း...ကဲကဲ...မမစိမ်းကို ဒီလို အိပ်ခိုင်းလို့တော့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဗေလီယမ်ဖိုက် တိုက်ရတော့မှာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ဝေဝေဇင်သည် ဆေးသေတ္တာကလေးဆီသို့ ထလျှောက်သွားပြီး အာရုံငြိမ် ဆေးတံပြားကိုယူကာ စိမ်းမြနွယ်ကို တိုက်လိုက်၏။

စိမ်းမြနွယ်သည် မငြင်းမဆန်ဘဲ ဆေးပြားကလေးကို သောက်ချလိုက်၏။

ဝေဝေဇင်သည် သူ့ကိုယ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချစေပြီး စောင်ကိုဆွဲခြုံပေးနေ၏။

“မမနွယ်...အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်၊ မမနွယ် သိပ်ရောက်ချင်တဲ့ ‘ထိုက်သူစံ’ ဂေဟာကြီးကို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရောက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတာမှတ်လား”

စိမ်းမြနွယ်သည် ဝေဝေဇင်၏ ရွှင်ချိုနုပျိုနေသော မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် မိုးသံ လေသံစဲကာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဝေဝေဇင်၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ မီးအုပ်စောင်းလေး၏ ခလုတ်ထောက်ခနဲ ပိတ်သွားသည်အထိ စိမ်းမြနွယ်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲရှိနေ၏။

သူ့အတွေးများထဲတွင် စောစောပိုင်းက မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်က စွဲကျန်နေ၏။

စိမ်းမြနွယ်သည် သည်အိပ်မက်ကို အတွေးထဲမှ တွန်းထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

“ ဟုတ်တယ် . . . အိပ်မက်ကို အိပ်မက်လို့ပဲ ပေါ့ပေါ့သဘောထားရမယ်။ အတွေးနက်လွန်းရင် ငါ့အတွက် မကောင်းဘူးလို့ ဒေါက်တာသိန်းခင်က ပြောထားတာပဲ။ အင်း . . . ငါ့ အနားမှာ ဝေတ်ယောက် အားပေးဖော်ရှိနေပေလို့သာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင်ဒုက္ခ၊ သူပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ ကျန်းကျန်းမာမာရှိမှ ထိုက်သူစံ ဂေဟာကြီးဆီကိုသွားနိုင်မှာ။ ဘွားဘွားသူခမျာ သနားပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော သွေးဟာသွေးဘဲဆိုတော့ ပြေးကြည့်မှ ဒီအဘွားနဲ့ ဒီမြေးပဲရှိတော့တာ။ ဘွားဘွားအနားမှာ ငါရှိနေမှဖြစ်မယ်။ ဘွားဘွားသူရေ . . .ဘွားဘွားသူကို စိမ်းမြင်ချင်လှပါပြီရှင်ရယ် ”

အတွေးမျှင်များ တ်စတ်စ ပြတ်တောက်လာ၏။

အိပ်ဆေးတန်ခိုးက ပြလေပြီတည်း။

ဝါးခနဲ တချက် သမ်းဝေပြီးသည့်နောက် မျက်တောင်များ စင်းကျလာ၏။

တခဏနေတော့ သူသည် ညင်သာစွာ အိပ်မောကျသွားတော့သည်။

*

(၃)

တံစက်မြိတ်အောက်တွင် အသိုက်တည်ထားသော စာကလေးများ၏
အော်မြည်သံ တီစီညံနေ၏။

သူတို့ အိပ်တန်းဆင်းကြပြီကိုး။

စိမ်းမြနွယ်သည် သူ၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ မှန်တံခါးဆီသို့ မော်ကြည့်
လိုက်ရာ နေရောင်ခြည်နုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အိပ်ရာမှ သူထလိုက်ပါသည်။

သူ့ ဦးနှောက်သည် ပကတိကြည်လင်နေ၏။

ခြင်ထောင်ကို သိမ်းတင်ရင်း ဝေဝေဇင် ခုတင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်
မိသည်။

သူကလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ဆဲ။

“ ခမျာ ငါ့ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ထားရှာတာကိုး၊ အိပ်ပါစေ . . . အိပ်
ပါစေလေ ”

စိမ်းမြနွယ်သည် မိမိ၏ခုတင်ကို သိမ်းဆည်းပြီးသည်နှင့်
မျက်နှာသစ်ရန် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ခဲ့၏။

ထုံးစံအတိုင်း မေမေသန်းက သူ့ထက် စောလျင်စွာ နိုးနေ၏။

နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်နေရာမှ သူသည် သမီးကြီး
ထံသို့ ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ ညက အိပ်ပျော်တယ် ထင်တယ်၊ သမီးကြီးမျက်နှာကို ဖောင်းနေတာပဲ ”

ပြည့်ဖြိုးလန်းဆန်းလှပနေသော သမီး၏ မျက်နှာကလေးကို ဒေါ်မေသန်းမှာ ရှုမဝနိုင်ဟန်ရှိနေ၏။

“ အိပ်ပျော်ပါတယ် မေမေသန်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အလိုအလျောက် အိပ်ပျော်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဗေလီယမ် ဆေးတန်ခိုးကြောင့်ပဲ ”

“ဟင် . . . ဆေးသောက်ရတယ်၊ အိပ်မရအောင် သမီးကြီး ဘာတွေ တွေးနေပြန်လို့လဲကွယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ အတွေးမလွန်ပါစေနဲ့လို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . မေမေသန်း၊ အတွေးလွန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ည ၉ နာရီကတည်းက အိပ်ပျော်သွားတာ ”

“ ဒါဆို အိပ်မက်မက်လို့ပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် မေမေသန်း၊ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်မျိုးကို စိမ်းမက်တယ်၊ တွေးမိရင် စိမ်းအခုထိ ရင်တုန်မဆုံးဘူး ”

“ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးများလဲ သမီးကြီးရယ် ”

“ ထိုက်သူစံဂေဟာဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာ တကယ်မတွေ့ရသေးပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရပြီ မေမေသန်း၊ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ထိုက်သူစံဟာ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကြီးပါပဲ၊ သူ့ရဲ့မြေတိုက်ခန်းကြီးထဲကိုလဲရောက်ဘူးပြီ၊ မေမေကိုယ်တိုင် စိမ်းကိုခေါ်သွားခဲ့တာပဲ ”

“ အို . . . စိမ်း၊ သမီးကြီး ”

စိမ်းမြနွယ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အိပ်မက်အကြောင်းပြောနေသည်နှင့် မတူဘဲ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို ခံစားနေရပုံဖြစ်နေ၏။

စိမ်းမြနွယ်အကြောင်း၊ စိမ်းမြနွယ်၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သိနေသော ဒေါ်မေသန်းမှာ သည်ကလေးမ၏ခံစားချက်ကို သရုပ်ခွဲ၍ သိမြင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူကလေးအတွက် ရင်မှာပူလောင်သွားမိသည်။

“ သမီးကြီးရယ် ထိုက်သူစံဂေဟာနဲ့ပတ်သက်လို့ အကောင်းချည်းကိုပဲ တွက်ပါကွယ်၊ အကောင်းချည်းကိုပဲ တွေးပါ။ သမီးကြီးက သမီးကြီးရဲ့ ဖွားဖွားသူဆီကို သွားနေဖို့ စိတ်သန်နေတာမဟုတ်လား။ ကိုယ်နေရမယ့်အိမ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ဒုက္ခတွေနဲ့ ရောပြွမ်းနေရမယ့် အိမ်မျိုး ဖြစ်နေမှာဆိုရင်တော့ သမီးကြီး ဘာဖြစ်လို့သွားမလဲ။ မေမေသန်းတို့နဲ့ပဲ အေးအတူပူအမျှ နေရောပေါ့။ မေမေသန်းတို့အနေနဲ့ သမီးကြီးကို ဒီအသက်အရွယ်အထိ မွေးလာပြီးမှ ခွဲခွာရမှာဆိုတော့ အသံတခြမ်း ဖဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်သလို ခံစားရပါတယ်။ သမီးကြီးသွားရမယ့်နေရာက သမီးကြီးအတွက် ချမ်းသာသုခနဲ့ပြည့်စုံတဲ့နေရာဆိုရင် မေမေသန်းတို့ ရင်နာပေမဲ့ ဖြေသိမ့်လို့ရဦးမယ် ”

စိတ်ဖြင့်ရင်း၍ပြောနေသော မွေးစားမိခင်ကြီး၏မျက်နှာကို အငေးသားကြည့်ရင်းက ‘ ဪ... သူပြောတာလည်း ဟုတ်ပေသားပဲ ’ဟု စိမ်းမြနွယ်သည် သူ့စကားများကို လက်ခံလာမိ၏။

“ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်ရှိခဲ့တဲ့ လူတ်ယောက်ကို ဒီအတိတ်မေ့ပစ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး၊ မေ့ပစ်ခိုင်းလို့လည်း ရမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေ့မရမဲ့ အတိတ်ကြောင့် လက်ရှိဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်ရမယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး သမီးကြီး။ မေမေသန်းပြောတာကို သဘောပေါက်ရဲ့လား သမီးကြီး”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေသန်း ”

“ ကဲ . . . ကဲ၊ သမီး မျက်နှာသစ်ချေတော့။ မေမေမှာ ဖေဖေကြီးရုံးအမိ လုပ်ပေးရမယ့် ဝတ္တရားတွေက ရှိနေသေးတယ် ”

စိမ်းမြနွယ်သည် ဦးခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကိုယ့်လက်မျက်နှာသန့်စင်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ရောက်ရှိလာတော့ ခြင်ထောင်အမိုးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကာ အတွေးကြွယ်နေဟန်ရှိသော ဝေဝေဇင်ကိုတွေ့ရပေ၏။

“ ဝေ . . . မထသေးဘူးလား၊ ငပျင်းမလေး ”

“ ဟွန်း . . . သူ့ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်တာတော့ မပြောဘူး ”

စိမ်းမြနွယ် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်၏။

“ ရယ်ပါ . . . ရယ်ပါ၊ ညတုန်းက လူများဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပဲ၊ လန့်လိုက်တာ ”

“ ဆောရီးပဲ ဝေ၊ မမစိမ်း အရမ်းအော်လိုက်မိသလား ”

“ အောင်မလေး တကယ့်ကို အသံနက်ကြီးနဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်ခဲ့တာ၊ မိုးကောင်းလို့သာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် တရပ်ကွက်လုံးတောင် လန့်နိုးနိုင်သေးတယ် ”

ဝေဝေဇင်သည် ဆီးစေ့ကို မြင့်မိုရ်တောင်လောက် ချဲ့ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ မိမိအဖြစ်ကို မိမိအတပ်သိနေသဖြင့် စိမ်းမြနွယ်မှာ မချီတရိကလေး ပြုံး၍နေမိ၏။

“မမစိမ်း”

“ဟင် ... ”

“ဝေဝေတော့ မမစိမ်းကိုစိတ်မချဘူးသိလား။ ထိုက်သူစံဂေဟာကြီး ပေါ်ရောက်ရင် ဒီထက်များ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေမလားမသိဘူး။ မမ စိမ်းအနားမှာ လူမှရှိပါ့မလား၊ တယောက်တည်း အခန်းထဲမှာနေရတာ ဆိုရင် အခက်ပဲ ”

ဝေဝေဇင်တ်ယောက် တွေးပူနေလိုက်သည်မှာ တသီကြီး ...

ဆွေမတော်မျိုးမတော်နှင့် မိမိကိုကောက်ယူကာ ကျွေးမွေးသုတ်သင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလာသော သည်မိသားစုကို စိမ်းမြနွယ်မှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်နေ၏။

“ဘာပြီးနေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီကပူနေတဲ့ဥစ္စာကို ”

ဝေဝေဇင်က ရုတ်တရက်အိပ်ရာမှလူးလဲထပြီး ငြူစုစုကလေး ပြော လိုက်၏။

“ အောဟော ... မမစိမ်းအတွက် ညီမဝေ ပူတတ်ရန်ကောရယ်လို့ သဘောကျလို့ ပြီးမိနေတာပါကွယ်။ ကဲ... ဒီလောက်တောင် စိတ်မချ ဖြစ်နေရင် ထိုက်သူစံဂေဟာကြီးမှာ မမနွယ်နဲ့နေဖို့ ဝေပါ တခါတည်း လိုက်ခဲ့ ဘယ့်နှယ်လဲ ”

“အောင်မယ်လေး ... လိုက်ချင်ပါပြီကောမမစိမ်းရယ်။ ကျောင်းကိစ္စ မပြတ်သေးလို့သိလား”

“ကျောင်းကိစ္စပြီးရင်ကော ခေါ်ရင်လာမယ်ပေါ့”

“မခေါ်လဲ အတင်းလိုက်လာမှာပဲ ”

စိမ်းမြနွယ်က ဝေဝေဇင်ကို လှမ်းဖက်ကာ တဟင်းဟင်းရယ်နေ၏။

“ဟဲ့ ... ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကော်ဖီတွေအေးကုန်တော့မှာပဲ၊
စောစောစီးစီး ဘာများ သဘောခွေစရာ တွေ့နေကြတယ်မသိဘူး ”

အပြင်ဘက်မှာ မေမေသန်း၏အသံကြောင့် စိမ်းမြနွယ်နှင့်ဝေဝေဇင်
သည် လည့်ကုပ်ကလေးများပုဝင်သွားကြ၏။

“သွား သွား မျက်နှာသစ်တော့ ”

စိမ်းမြနွယ်က ဝေဝေဇင်ကို ခုတင်အနီးမှ အသာတွန်းပေးလိုက်၏။

*